

ÜKSKI MEES EI
SUUTNUD TEDA
OHJELDADA!

SHANNON
DRAKE
PIRAATORUUT

Proloog

Võit ja kaotus
Šotimaa läänerannik
1689

„Laps! Jumala armu nimel, Fiona, sa pead päästma lapse!”

Tuul oli kõle ja külm. Fiona nägemine muutus ähmaseks ja ta ei suutnud midagi muud, kui vaid tunda, ning see, mida ta tundis, olid üksnes külma tuule puhangud. Kogu elu oli ta oma kodu armastanud. Mäenõlvade rikkalikud värvid, kaljude ja rüngaste kõva kivi ning jah, isegi kibe külm ja lõikav tuul, mis tuli koos talvega. Külmast hoolimata tähendas niisugune päev nagu tänane tihti kevade tulekut, kui maa pakatas metsikust ilust, mida armastasid need, kes seda tundsid, ja vaatasid harduses need, kes ei tundnud. Jah, hea Jumal, kuid ta armastas oma kodu, kogu seda kevade säravat sinist ja kahvatulillat ning suve lopsakat rohelist... isegi vihase ja lauspilves talvepäeva hallust.

DIRAATPRUUT

Nüüd on kõik minema pühitud.

Veripunase verevalamise kaudu, mis oli olnud William III nimenimetatud kuulsusrikka revolutsiooni lõpptulemus.

„Fiona!” Ta tundis õlgadel oma abikaasa käsi, mis teda raputasid. Ta avas silmad, vaatas ainiti mehe omadesse ja teadis siis, et ei näe teda enam kunagi. Nad pidid maksma. Mägismaa šotlased pidid maksma oma vastupanu eest Williamile, oma truuduse eest seaduslikule kuningale James II-le. Katoliiklane või mitte, Jumala õiguse järgi peaks tema kuningas olema. Ja mägismaalased olid tõestanud oma südikust – nagu nii palju kordi varemgi –, aga see oli olnud asjatu ning nüüd olid nad julmalt löödud, leidmata mingit halastust.

„Ma pean nüüd minema, mu arm. Olen varsti jälle sinu juures, ma luban,” ütles Mal, silmad tema pilgu eest põiklemas, kui ta silus hällbinud juukselokki Fiona laubalt.

„Sa ei näe mind enam,” sosistas Fiona. Esialgu ei tundnud ta selle mõistmisest valu, ta tundis üksnes tuule piitsutamist. Kuid siis nägi ta mehe silmade lõputut sina, tema peaaegu kesköövärvi juuste rikkalikke laineid ja näo jõulisi tasapindu. Mehe suu oli lai, huuled lopsakad. Ta mõtles mehe naeratuses, tema suudlusest.

Ja äkitselt läbistas teda valu nagu noahoop. Ta karjatas ja kukkus ning mees põlvitas kiiresti tema kõrvale maha, ignoreerides neid, kes teda ootasid, niihästi ta ratsaväelasi kui ka jalaväesõdureid. See polnud nii formeeritud armee nagu too, mis neile järgnes, või too, mida nad alles hiljuti oskuse ja julgusega nii hiilgavalt olid löönud. Nad olid mägismaalased, klannimehed, ning jah, nad võisid omavahel vaenutseda, aga kui nad koos võitlesid, siis võitlesid nad nagu vennad. Ikka veel oli neil nende oma mõistus ja alati ei vajanud nad käske. Kui nende relvad olidki viletsad, siis asendasid seda mägilaste südamed ja hinged. Nad võisid

üksteise eest surra, sest nende vahel valitses side, mida vaenlase armee makstud ridades polnud tihti leida.

„Fiona, tule.” Mees sirutas käed, et teda püsti aidata. Ta nägi mehe käsi, mis teda toetasid, ja need olid suurepärased käed, tugevad ja pikkade sõrmedega, võimelised hoidma teda kire ja nende last õrnusega. Ta tundis äkitselt hirmu, et teeb mehele häbi, karjades meelegeitist, sest teadis, et mees peab surema. Ja mehe surm on kuritegu Jumala ja looduse vastu, sest ta oli ilus mees ka oma tugevuse ja tarkuse, mitte üksnes välimuse ja armastuse poolest, mida ta tundis oma maa, nende Jumala ja kõikide vastu, kes elasid nende väikeses maailmanurgas.

„Laps, Fiona. Sa pead kaitsma last.”

Fiona ajas end püsti, üritades näha, hoolimata pisaratekardinast. Ta seisis sirgelt ja ulatas käe lapsele, kes seisis sealsamas, päraniilmne, hirmunud ja ometi nii kurvalt vana, enne kui aeg suutis panna aastad mööduma.

Äkitselt kummardas Mal pea alla, võib-olla selleks, et võidelda saatuse surmavalgusega omaenese silmades, seejärel kaisutas oma värisevat järglast.

Siis ajas ta end sirgu ja vajutas viimase ägeda suudluse naise huultele. „Gordon, võta mu naine ja laps enda hoolde ja hoi neid turvaliselt.”

Nüüd Malcolm pöördus ja võttis oma hobuse ratsmed ühelt oma meestest, kaugelt sugulaselt, nagu olid neist nii paljud. Gordoni käsi langes Fiona õlgadele. „Nüüd ruttu laeva juurde, mileedi.”

Fiona oli pimestatud. See on tuul, kinnitas ta endale, kuid teadis, et need olid pisarad, mis voolasid pidurdamatult mööda tema nägu alla. Kui nad ranna suunas ruttasid, kuivatas Fiona põski ja pöördus, tõstis lapse süle ja vaatas veel viimast korda tagasi mehe poole, keda ta nii väga armastas.

DIRAATPRUUT

*Laird** Malcolm, kildis ja suursugune, istus oma suurel sõjaraatsul, hüüdes korraldusi meestele enda ümber. Fiona võis kaldalt näha šotlaste vaprat rünnakut, kui nad mäest üles tormasid, võitlushüüd huulil.

Nad surevad püstipäi.

Neid ei lohistata kaagile ega mõnitata, kui nad surevad. Kõik tublid sõdalased, kes võitlevad vaenlasega kuni surmani. Mal oli kinnitanud, et nad võidavad, nagu olid teinud ka varem, kuid Fiona teadis kindlalt, et seekord julgusest ei piisa.

Laps väänles tema käte vahel. Ah, juba nii tugev ja pikk! „Issi läheb!”

„Jah, isa läheb võitlema,” ümises Fiona.

Siis nägi ta kõrgel mäel vaenlast.

Nad tulid ühe suure massina. Tuhanded... ja tuhanded...

Ta pöördus, pikk ja sirge, ühtki pisarat ei voolanud nüüd mööda tema nägu alla. Gordoni abiga ruttas ta edasi vee poole, kus ootas paat. Sõudja istus aerudel, kapuutsiga kaetud pea langesatad.

„Rutta, mees, rutta!” hüüdis Gordon. „Sa pead ta laevale viima.”

Sõudja tõusis, heitis kapuutsi peast ja Fiona vaatas mehe silmadesse. Süda hüppas talle kurku, kui ta mehe nägu nägi.

„Ei, ma ei pea,” ütles sõudja.

Gordon tõmbas mõõga välja, kuid sõudja oli valmis. Sama osav ja kogenud sõdalane nagu Gordon, oli tal käsi juba mõõgapidemel keebi all ja kui ta tõstis tera, lõikas see Gordonist läbi.

Fiona ei tundnud ega kuulnud enam tuult. Tema nägemine oli nüüd selge ja kõik, mis ta nägi, oli punane. Terve meretäis punast tema ees...

* *Laird* – Šoti maaomanik ja aadlik, vastab Inglise lordile. (Tõlkija)

SHANNON DRAKE

Teda tabas meeleheide. Ta haaras vöö küljest tupest pistoda ja ründas.

Sõudja karjatas valust ja vihast ning reageeris silmapilkselt.

Fiona ei tundnudki terast, kui see temasse tungis. Ent ta kuulis oma südant. Taguvat, korrapäratut ja kiiret, pumbates välja tema eluverd...

Ta süda karjatas. *Malcolm, mu arm, näib, et tegelikult ei labku me täna üldse teineteisest, sest nende jaoks on taevast, kes on olnud õiglased ja tugevad...*

„Ema!”

Tema laps! Tema kallis laps! Ta püüdis hüüda, kuid tal polnud enam hingeõhku.

Kui ta surres lamas, kuulis ta mehe naeru.

Ja siis kostis karjumine. Kuid see heli ei tulnud temalt. Kui maailm aeglaselt hääbus, oli Fiona ebaselgelt teadlik, et sõudja lükkas paadi kaldast lahti ja tema laps, ikka veel nii noor, ent küllalt vana, et mõista ja teada, mis juhtus, pühiti puhta kurjuse poolt minema.